

Anti-Kapitalist “Manifesto”

Komünizm aslında, Kapitalizm'in “erken bir negasyon denemesi”ydi. Ki ondan dolayı da, kapitalizm'in tarihî derinliğini, ve inkâr (negasyon) ederek üzerine oturduğu gerçek zemîni (veya arka-plân'ı) açıklayamamış, ve/veya “feodalizm” gibi bir “ara-kategori” ile kısıtlamıştı. Onun içindir ki “Komünist Manifesto”, hamâsî bir edebî üslûp ve kışkırtıcı bir felsefî mantıkla (Aristo Mantığı'yla) kaleme alınmış -ve Kapitalizm tarafından boşa çıkarılmış- bir “siyâsî blöf” olmanın ötesinde bir anlam kazanamamıştır; son tahlilde... Ve şimdilerde de, Kapitalizm'e karşı muhâlefet rolü oynayan marjinal grupların, yaptığı soytarlıklar anlamına gelmektedir... Bu ideolojinin yaratıcısı **Karl Marx** ve şâkirtleri hiçbir zaman, “köleci toplum”, “feodal toplum” gibi adlar verdikleri tarihî kategorileri ortaya çıkaran “üretim ilişkileri”nin, nasıl ve niçin ortaya çıkıp değiştiğini, -bir türlü- îzah edememiş, ve/veya rasyonel (pragmatik) bir zihniyetin, “faydacılık” esâsına istinâden keşf ve empoze ettiği ilişkiler şeklinde anlamışlardır. Ve onun için de, bu değişim silsilesine, -doğal veya apriori olarak var saydıkları- “Tarihî Materyalizm” adında, bir “determinizm” veya “kânûniyet” kisvesi giydirmişler veya uydurmuşlardır. Ve üstelik, insanların -tabu'larla ilgili olarak- tüketimlerini (içgüdüsel arzularını) frenlemeleriyle -hem birikim, hem de yaratıcılık yapmak şeklinde- ortaya çıkarmış oldukları toplumsal “artı-değer”i, **“insanlar tükettiklerinden fazlasını üretirler”** anlamındaki bir “Hükm-ü Karakûşî” ile îzâha kalkmışlardır. Sanki insanlar (emekçiler), kapitalistlere kaptırdıkları “artı-değer” fazlasını geri alıp da, daha fazla tüketme imkânına kavuşurlarsa, daha fazla üretebilirlermiş gibi, kapitalizm'e şirin görünen bir anlamı da îmâ ve ihsas ederek... **Çünkü onlar, herşeyden önce “iş” denilen, ve de bir nevî metâ olan “becerisel davranış paketleri”nin -insanlar tarafından- nasıl edinildiğine, ve bu arada tabu'ların “hikmet-i vücûdu”na akıl erdirememiş, veya son tahlilde, “akıl”ın ne olduğunu anlayamamışlardır.** Ve onun için de, bilinçlilik anlamında peygamberlerin seviyesini aşamamış, ve dolayısıyla -Kapitalizm'in en güçlü kamuflej veya korunma aracı olan- “din”sel doktrinleri red ve cerh edememişlerdir. Zîra, hem “insan ve matematik” ilişkisini göz önüne almadıklarından, hem de o sıralarda henüz daha “Russell Paradox”un keşfedilmemiş olmasından dolayı, sâdece “indüksiyon” mantığı'yla düşünmek zorunda kalmışlardır. Dolayısıyla de, her orijinal oluşumun -bilimsel teori olarak- îzâhında, aksiyomatik temellendirme için gerekli olan, “dedüksiyon” metodundan mahrum kalmışlardır... Bugün gelinen noktada, sözkonusu “negasyon denemesi”nin son kalesi olan Sovyetler Birliği'nin de, “kapitalizm” zemînine gömülüp yok olmasıyla, gerçek bir “negasyon” hamlesi, ve de Kapitalizm'in -bütün tarihî hazırlık süreçleriyle birlikte- inkârını ifâde eden bir **Manifesto**, zorunlu hâle gelmiştir artık... Bugün, içine düşmüş bulunduğumuz “kriz” aslında, kapitalizmin aşılmasının (veya negasyonunun) ip uçlarını da hâvî bulunan bir “dönüşüm kaosu”dur. Yâni, başka bir deyişle bugün, Kapitalizm'in âdeta peryodikleşmiş bulunan krizlerinin, “Antropolojik Kaos” zemînine gidiş-geliş'ler olduğunu, dolayısıyla de antropolojik kaos'la kozmos arasında sürekli bir irtibat tesisinin (feed-back etkileşiminin) gerekliliğini anlamaktayız artık... Onun için de, “fizikî mikrokozmos”daki -nükleer- enerjiyi kontrollu bir şekilde ortaya çıkarıp yararlı hâle getiren Atom Reaktörleri gibi, insanlığın mikrokozmosu olan Panteist Zon için de “insânî reaktörler”, yâni oyun, eğitim ve terapiyle ilgili kulüpler kurmanın lüzûmunu açıkça görmekteyiz artık... Anti-sosyal patlamaların ve “kriz”lerin önünü alabilmek için... Ondandır, bu seferki “manifesto”nun, sözselsel, edebî ve felsefî bir eser olarak değil, -kaos'tan çıkış anlamında olması itibâriyle- fiilî bir davranış disiplini ekseninde, matematiksel mantıkla yapılacak zorunlu çıkarımlar şeklinde (yâni bilimsel teori olarak) inşâ ve ifâde edilmesi gerekmektedir hâliyle... Çünkü, insanlığı yaratan “Antropolojik Kaos”tan lâfla değil, spesifik (ritmik) davranışlarla çıkmıştır; ve de çıkılabilir ancak... Zira “söz”, böyle bir (ritmik) davranış disiplininin sonucu ve ürünü olarak, ve de “ritm melekesi”nin kazanılmasıyla beraber, “ölçü” ve “sayı” kavramlarının (yâni bilimsel vizyon'un ve yaratıcılığın) ortaya çıkmasından çok sonraları -tüketim (veya “alış-veriş”) ilişkilerinin bir îcâbı olarak- husûle gelmiştir aslında...

Son -Yahudi- Peygamber KARL MARX ve Ettikleri...

Bugünkü “insanlık”ın temelini atmış bulunan kadîm kastî uygarlıklardan (Sumer, Mısır, Hint gibi...) sonra, “kast” sisteminin ortaya koyduğu alışkanlıklara istinâden “ataerkil verâset hukuku”nun yerleşmesiyle yönetici kastlarının, yâni “hânedan”ların zuhûrundan, ve de zînet taşları ve metallere başlayarak

“mübâdele aracı”nın (para'nın) tedâvüle girmesinden îtibâren yaşanan bütün tarihî devirler boyunca “sömürü” olayı mevcuttur aslında... Çünkü, her “gerzek”i kral (veya kapitalist) yapabilen, ve onlar vâsıtasıyla da her “kurnaz”ı îtibarlı kılabilen bir hukuk da, her türlü mal ile değiştirilebilen (ve de kolayca taşınıp saklanabilen) bir mübâdele aracı “para” da, ortaya ekstra'dan (spekülâtif) bir değer görüntüsü (veya câzibe odağı) çıkarıyor, dolayısıyla de böyle bir keyfiyete ve kemmiyete sâhip olanlara -birbirlerini güçlendiren biçimde- sömürü imkânı sağlıyordu... Ondan dolayı, “sömürü”yü önlemek için herşeyden önce spekülâtif kazançları olanaksız kılmak gerekirdi. Ve onun için de herşeyden önce, “insânî kalite”nin de dâhil olduğu “değer” kavramının kriterlerini açıkça belirlemek, sonra da değer yaratmayan kazançları önlemek lâzımdı... Yoksa, **“köle sâhipleri, servaj sâhipleri yıkıldı, şimdi de işçi -veya kapital- sâhipleri yıkılacak”** gibilerinden bir indüksiyon mantığıyla, bilimsellik intibâi yaratacak şekilde kehânette bulunmanın ne anlamı olabilirdi?!.. Esas mesele, sürüp giden “sâhip”liği ortadan kaldırmaktı; ki nitekim Dünya'nın -yaklaşık- üçte birinden kapitalistler kovulduğu halde, bu sefer de “doktrin ve talebe (çömez) sâhipliği” gibi bir hâkimiyet veya sâhiplik türü çıkmıştı ortaya... Aynen dinsel düzenlerdeki gibi... Halbuki sâhipliği ortadan kaldırmak için, -kalite farkıyla- hânedanlıklar öncesindeki, kadîm “inisiye şâmanlar, râhipler” devrine, yâni insanlığın kuruluşuna dönmek, ve dolayısıyla de “inisiyatör seçim sistematiği”ni güncellemek gerekiyordu... Ancak peygamberler nasıl ki, Firavun ve/veya “tanrı-kral”ların sömürü ve zulmüne -Panteist Zon'un bilincine varmadan- baş kaldırdılsa, Karl Marx ve şâkirtleri de aynı şekilde, “insanlığın oluşum kaosu”nu anlamadan sömürü ve zulümle, daha doğrusu bunların gölgeleriyle mücâdeleye kalkmışlardır. Ve dolayısıyla de “Don Kişot ile uşağı”nın durumuna düşmüşlerdir... Yâni son tahlilde, Aristo Mantığı'nı aşamadıkları, ve dolayısıyla de bir “mutlak eşitlik” ideali güttükleri için, “sâhip”lik ile “inisiyatör”lük arasındaki keskin farkı, ve de gerçek “inisiyatör”lüğün gereğini anlayamamışlar, ve üstelik, -dinlerde olduğu gibi- “emekçi çobanlığı”nı inisiyatörlük sanmışlardır. Dolayısıyla de “önderlik” veya “liderlik” adı altında -sözel mantığın kâğıt üzerindeki çıkarımları ile, pratikte ortaya çıkan her türlü “menfaat fırsatları” mücibince ahkâm (veya racon) kesip tavır belirleyen- “doktriner” ve “taktisyen” lordların ortaya çıkmasına yol açmışlardır. Ve o yüzden de, giderek “firavun”laşan bu lordların, saf ve/veya idealist ardıllara zulüm yapmalarına sebep olmuşlardır... Aslında insanlar, topluca yaptıkları ritmik hareketlerin (âyinlerin) meleke kesbetmesiyle kazanmış oldukları “sayma” ve “sıralama” yetileri sâyesinde, -herşeyden önce- “ölçü” ve “sayı” kavramlarını yaratmışlar, sonra da bunlardan, “zaman”, “mekân”, “oran”, “simetri” gibi bilimsel kavramları türetmişlerdir. Meselâ, arkaik “mağara resimleri”, zaman, mekân, oran ve simetri mevhumlarının henüz -ölçülü ve net- kavramlar hâline dönüşmediği bir erken dönemin, daha doğrusu “ilkel panteist zon”un en açık delilleridir aslında... Ve de Antropolojik Kozmos'un sınırı diyebileceğimiz bu dönemde (veya zon'da) bile, -tam anlamıyla- bir “söz”den bahsetmek mümkün değildir. Zira, **“tabu”ların ve tabusal korkuların hüküm sürdüğu, dolayısıyla de içgüdüsel menfaatlerle (şahsî çıkarlarla) ilgili beyan ve “alış-veriş”lerin mümkün olmadığı “ilkel panteist zon”da, bireysel iletişimin anlamı olamaz; tabii ki...** O halde insanlar ne zaman ki, bireysel olarak melekelerini yeteri kadar güçlendirip zaman, mekân, oran, simetri gibi mevhumlarını net ve ölçülü kavramlar hâline getirdilerse, işte o zaman, “tabu”ları gevşetip, bugünkü anlamda -birbirleriyle- konuşabilen, ve de işbölümüne dayalı üretim ilişkileri geliştiren sosyal varlıklar seviyesine gelmişlerdir; ve/veya Antropolojik Kozmos'u inşa etmeye başlamışlardır. Ve aynı zamanda da, evvelce kazanmış oldukları resim yapma becerilerine istinâden, konuşmalarını kayda geçirmeyi (yazıyı) îcât etmişlerdir. Ve böylece de, -aklî, mantıkî- sözel fikirler ile, ölçü ve sayılarla ilgili davranışsal ve bilimsel disiplinler olmak üzere, iki ayrı idrak ve anlayış türü ortaya çıkmıştır. Ki bunlardan, sözel mantıkî ifâdelerin, davranışsal disiplinlerden kopuk olanına “felsefe”, kopuk olmayanına “ideoloji” adları verilirken, davranışsal disiplinlere de, türüne göre “büyü”, “politik manevra ve demostrasyon”, “sanat”, “teknoloji” ve “ibâdet” gibi isimler yakıştırılmıştır... Ama son tahlilde, “söz” ve “yazı” ile birlikte, hayvanlığını idrâk etmiş, ve dolayısıyla de -öncelikle- hayvânî ihtiyaçlarını talep eder hâle gelmiş bir “akıllı hayvan” türünün ortaya çıktığı açıktır... Onun içindir ki, bu tarihî yaratıklar, aklın ne olduğu anlaşılınca -yâni günümüze- kadar, hem diğer hayvanları, hem de gruplar, halklar, milletler olarak bölünmek sûretiyle birbirlerini sömürüp durdular; “ilkel panteist zon”dan intikal etmiş bulunan “tabusal frenleme” törelerine, terbiyelerine, ve de bunlardan geliştirilmiş olan resmî ve ahlâkî kısıtlama kurallarına rağmen... **Akıllanmayla birlikte zuhûr eden, stratejik “hayvanlığa rücû” sapmasının başlıca âmili, “ataerkil verâset hukûku”nun tesîsi, ve “para”nın îcâdıyla ortaya çıkan, “artı-değer”in “kapital” türü idi aslında...** Çünkü hem, sözkonusu hukukla bir “gerzek” de hükümdar (yönetici) ve/veya kapitalist olabiliyor, hem de her “kapital” birikimi, -her şeyi satın alabilme, ve kolayca taşınıp saklanabilme özelliğiyle- ekstra'dan bir değer görüntüsü veya spekülâtif bir değer kazanıyordu. Ve böylece, daha

önceleri, akli başında olan hiç kimsenin tâlip olmadığı ve korktuğu, dolayısıyla de sâdece “inisiye” olan insanların, anonim arzûlarla desteklenerek getirildiği Tanrı'sal “hükmetme ve toplumsal artı-değer'i kullanma” mevkilerine “gerzek”lerin oturtulmasıyla da, bu spekülâtif iktidar kazanımları, “hayvânî tatmin” karşılığında kullanılıyordu. Veya başka bir anlatımla, “gerzek”ler veya dejenere insanlar, sözkonusu Tanrı'sal görevleri ancak, “hayvânî haz”lar karşılığında yapmayı uygun görüyor ve/veya göze alabiliyorlardı; bir “sosyo-ekonomik” kriz durumunda, hayvan gibi “itlâf” edilme riskiyle beraber... Ki bu şekilde de, “hayvânî hazlar” getirisi, “kaliteli hayat tarzı” anlamını kazanarak, kötü bir örnek teşkil ediyordu toplumlara... İşte ilk peygamberlerden Karl Marx'a kadar gelen “iyi niyetli(!)” ideolojilerin hepsi, bu sapkınlığı düzeltmek için tertip edilmiş, “düşünce-davranış” disiplinlerinden başka bir şey değildir aslında... Ama onların hiçbiri “panteist zon”un, veya Antropolojik Kaos'un idrâkına varamadıklarından, peygamberler, insanlığın, “öbür dünya” dedikleri bir metafizik platformdan yönetildiği vehmini inanç yapılarak, Marksistler de, tarihî devirlerin içinde, “apriori” var olan, ve de otomatikman ilerleme sağlayan veya insanlığı geliştiren, “üretim ilişkileri” adında bir dinamizm ve kânûniyet (determinizm) bulunduğu iddiasını gütmüşlerdir... Daha açıkcası, “din” denilen ideolojinin -felsefî mantık ve retorik disiplini anlamındaki- “doktrin” kısmı, **insanlığın metafizik bir “Tanrı” -mevhûmu- tarafından yönetildiği, bu yönetimin, Tanrı elçileri (peygamberler) ile, onların havârî, aziz, papa, halife, imam vs. gibi ardılları vâsıtasıyla gerçekleştirildiği, ayrıca Tanrı'nın, insanları cezâlandırıp ödüllendireceği bir “öbür dünya”ya da sâhip olduğu** şeklindeki bir “meal”e sâhiptir... İdeolojinin “aksiyon” kısmında ise, kendilerini bir takım mûcizeler göstermek sûretiyle ispat etmiş peygamberlerin (Tanrı elçilerinin) veya ardıllarının ihdâs etmiş oldukları, -“Tanrı'ya ihtiram” seremonileri ile “Tanrı'ya yaranma” davranışları anlamındaki- “ibâdet” adı verilen “davranış disiplinleri” yer almaktadır... Bu, ilk “tanrı-kral”lardan itibâren kitlelere empoze edilen -geleneksel- **“itaat kültürü”**nden başka bir şey değil aslında... Sâdece, “tanrı” kavramı -bütün maddi imkân ve kaabiliyetleri saklı kalmak şartıyla- “maddi âlem”in yâni Antropolojik Kozmos'un dışına çıkarılarak “absürt”leştirilmiş... Yâni aslında, Grek tanrısı “Kaos” gibi bir profil çiziyor, dinlerin tanrısı da... Ama Antropolojik Kozmos'tan uyarlanmış yaşam tarzları ve hikâyeleri -halkların yaşam biçimlerine paralel olarak- farklılıklar gösteriyor... Diğer taraftan “Marksizm” ideolojisine bakarsak, onun da “doktrin” kısmı, **insanların -doğal olarak veya “hikmeti ilâhî(!)” ile- dâimî bir şekilde üretim araçları geliştirdikleri, bu gelişmelerin de, “üretim ilişkileri” ile birlikte bütün “sosyal üst-yapı”yı değiştirdiğini, veya değiştirmesi gerektiğini, ama ne var ki, “hâkim sınıf” denilen gericî güçlerin (şeytanların), buna izin vermeyip halka eziyet ettiğini** belirterek, ancak meleklerden sual olunabilecek(!) bir “ilerleme gücü” ile, bunun karşısında bir “şeytânî rezistans” öngörmektedir... Buna mukâbil, “aksiyon” kısmı ise, sözkonusu doktrini iyi bellemiş, ve de ona îman etmiş -hikmetleri kendilerinden menkûl- önderlerin (liderlerin), talebe veya çömezleri vâsıtasıyla kitleleri tahrik ederek, şeytânî “reaksiyon güçleri”ni etkisiz kılmak üzere yapacakları/yaptıracakları “politik manevra”lardan ibârettir. Ki buradaki halk önderlerinin de liderlik liyâkati, aynen peygamberlerinki gibi, -mûcize göstermek, şans yakalamak gibi illüzyon ve tesâdüfler de dâhil olmak üzere- her anlamdaki başarılarla endekslenmiştir. Ama Marksist veya Komünist liderliği, “kapitalist ideolojiye karşı, muhâlefet ve mücâdele etmek” anlamının dışında bir “davranış disiplini”ne sâhip değildir. Çünkü Marx ve ardılları, insanın fitraten, bugünkü insan gibi düşünerek ve davranarak var olduğuna, dolayısıyla de “baskı” olmasa, kendiliğinden gelişeceğine inanmışlardır; “indüksiyon” mantığının tuzağına düşerek... Halbuki matematikten biraz anlasalardı, “indüksiyon metodu”nun verdiği sonuçların -genel olarak- hiç de güvenilir olmadığını bilirlerdi... Ve dolayısıyla de, sâdece kapitalizm karşıtlığıyla iktidar olamayacaklarını ve/veya devlet yönetemeyeceklerini anlayabilirlerdi... Gerçekten de kapitalizm, kadîm uygarlıkları (insanî âlemi) kurmuş bulunan ilk “tanrı-kral”larla başlayıp, onların muâriz ardılları olan peygamberlerle devam eden **“itaat kültürü”**nü -kendi çıkarına uyarlayarak- devam ettirmektedir. Dolayısıyla de bu ideolojinin (kapitalizmin) gerçek negasyonu olabilecek bir “düşünce-davranış” sistematığının, herşeyden önce, dinleri ve özellikle de onların özündeki **“itaat kültürü”**nü fiilen olumsuzlaması, ve bu arada, o kültürü doğurmuş olan mücbir sebepleri de keşfederek bilince çıkarması gerekmektedir. Çünkü “insan”ların oluşumunu “itaat” faktörüne bağlamak, insandan önce var olan bir bilinçli yaratığı kabul etmek anlamına gelir; ki, “Tanrı'nın bir zamanlar, insan sûretinde yeryüzüne inerek insanları denediği, ve hatta bu arada, kendisiyle -güreş tutmak sûretiyle- eş düzeye geldiğini gösterdiği İsrail'i (Yâkub'u), insanlığa lider eylediği..” mealindeki Tevrat efsâneleri ile, buna benzeyen diğer bâzı mitolojik hikâyeler hep, -insanlığı kısır (antagonist) çelişkilerin içine sokan- böyle bir kabûlün ifâdeleridir aslında...

Halbuki Aslında...

Halbuki, insanların “becerisel davranış” paketlerini, ve dolayısıyla “üretim ilişkileri”ni oluşturan ve geliştiren başlıca âmil, “panteist zon”daki, veya Antropolojik Kaos'taki ritmik aktivitelerdir. Çünkü insan, “konuşma” becerisini bile, ritmik hareketlerle (bunların sebep olduğu hecelemelerle) kazandığı ve de şiirsel ifâdelerle değiştirdiği gibi, “düşünme” aktivitesini de aynı -ritmik- hareketlerden mütevellid olan “sıralama melekesi” bazında gerçekleştirilmektedir... Demek ki Antropolojik Kozmos, -Yer'in altındaki Mağma tabakası gibi- fokur fokur kaynayan, akışkan ve kaypak bir Kaos (Panteist Zon) zemîni üzerinde oluşmuş ve oluşan bir katlaşma ve dengelenme olayı ve ortamıdır aslında... Yâni, bir “rezonans” olayı gibi sârî (bulaşıcı) olan “ritmik davranma ıstırârı”, her bireyde “meleke” kazanımı hâline gelirken, aynı zamanda “primat”ların reflekslerini de ırgalaya ırgalaya değiştirmiş veya terbiye etmiştir. Ve bu arada hayvanlığın, -beslenme ve üreme gibi- karakteristik içgüdülerini de gemlemiş veya frenlemiştir. Ki “tabu” adıyla ve korkutucu masklarla sembolize edilen bu frenler dahî sonradan (tarihî dönemlerde), gaddar bir otoritenin emri olarak (yâni dışardan veya yukardan empoze edilmiş yasaklar olarak) anlaşılmış, ve dolayısıyla, “tanrı-kral”ların ve “tanrı”ların ihsânı ve himmeti olarak bu yasakların yumuşatılmış olması -inancı- da, onlara karşı “minnet” duygularının ve vecibelerinin oluşmasına yol açmıştır... Diğer yandan bakarsak, “düşünme” denilen zihinsel aktivite de aslında, durduk yerde yapılan bir sayma (sıralama) işleminden başka bir şey değildir. Nasıl ki hızla giden bir taşıttan, dışarıyı bir süre seyrettikten sonra, durma hâlinde de, panoroma'nın hâlâ gözümüzün önünden akıp gittiğini müşâhade ediyorsak, ritmik hareketler yapmadan durma hâlinde de, zihnimizdeki objeleri daima sıralayıp dururuz (yâni düşünürüz); şâyet melekelerimiz güçlüyse... Aksi halde ise, hayvanlar gibi -sâdece- çağrışımlar yapmak sûretiyle, içgüdüsel hedefler doğrultusunda fırsatlar kollarız; yâni “kurnazlık” düşünürüz. Ki bu kurnaz tipler de, gözlerinin fıldır fıldır dönmesinden veya hareket etmesinden dolayı, kolayca teşhis edilebilirler; zira her “çağrışım”, yeni bir “bakış” demektir aynı zamanda... Demek ki son tahlilde, insanlaşma sürecindeki refleksif (hayvânî) davranış kalıpları ile, daha sonra kazanılmış olan becerisel (insânî rutin) davranış formatlarını terbiye edip geliştiren de, “düşünme” faaliyetinin temelini teşkil eden “sıralama melekesi”ni türeten de, aynı “ritm melekesi”nden başka bir şey değildir. Ve üstelik, “düşünme” denilen zihni faaliyet, “geri etkiye” yoluyla, hem sanat adında “ritmik davranış” formatları, hem de becerisel davranış (iş) formatları üretmektedir. **Ki böylece de, insanın (ve tüm insanların) zihinsel “kavramlar” küme'si ile, “davranış kalıpları” küme'sinin ortak noktasının (veya arakesit elemanının), “ritm” veya “sayma” denilen fenomen olduğu anlaşılmaktadır.** Zîra ritmik davranışların zihindeki yankısının, “zaman” adıyla kavramlaştırıldığı gâyet açıktır... O halde demek ki insanlığı, kemikleşmiş fikir kalıplarından, dogmalardan, ve dolayısıyla de tüm baskılardan (sömürülerden) kurtaracak bir **Manifesto'nun esâsını, -karakûşî hükümler ve ajitatif ifâdeler değil- bütün insanlarda ritmik rezonans ve idrak birliği yaratacak, uygun ölçekteki bir ritmik “zaman birimi”nin tesbîti ve ihdâsı teşkil edebilir; ve etmelidir artık...** Ve böylece de, tarihî devirleri kapatacak olan devrim, hamâsî ajitasyon, şiddet ve illüzyon (“mûcize” palavraları) gerektirmeden, mûcizevî bir şekilde gerçekleştirilmelidir; ve gerçekleşebilir herhalde... Çünkü gerçekten de, bugün kullandığımız zaman birimi “saniye”ye baktığımızda, onun “anti-ritmik” ölçekte olduğunu görmekteyiz. Onun içindir ki insanlar, yanlarında “saat” denilen “zaman-ölçer” âleti taşıdıkları ve sık sık ona baktıkları halde, yine de senkronize olamamakta, randevularında ve/veya sözleşmelerinde aksaklıklar yaşamaktadırlar. Hatta “ritm melekesi” gâyet sağlıklı olan bireyler bile, yaptıkları programlarını, bu “saat”le senkronize bir şekilde uygulamakta zorluk çekmektedirler... Yâni insanların ortalama “yaşam ritmi”, saniye denilen zaman birimine göre çalışan, mevcut “saat” âletiyle rezonans olamamakta, dolayısıyla insanların birbirleriyle, “işbirliği” senkronizasyonuna ve “duygu birliği” rezonansına girmeleri de önemli ölçüde güçleşmektedir. Bu durum, “güneş saati” ve “kum saati” kullanan, ve de muhtelif -becerisel- kastlara mensup işçileri, onlarda şartlı refleksler oluşturmak sûretiyle çalıştıran Sumer tapınakçılarının, -tesiri günümüze kadar ulaşmış- “kara büyü”sü gibi bir şey... Çünkü, bugünkü “saat” icad edilirken, kadran taksîmâtı, Sumer kâhinlerinin -yıldız gözlemlerinden çıkardıkları- 12, 60 vs. gibi kutsal sayılarına göre yapılmış; ve dolayısıyla de ortaya, bugünkü “a-ritmik” zaman birimi “sâniye” çıkmış... Ve o gün, bu gün de, kastî işbölümü düzeni, meslekler erbâbının (modern kastların mensuplarının) rutin çalışmaları (şartlı refleksleri) şeklinde devam ettiği için, kimsenin buna bir îtirâzı olmamış... Halbuki, bırakalım -insan formatının yapılandığı- Panteist Zon'daki ritmik âyinleri, kadîm Mısır'da bile bir ara, “ritmik zaman”, günlük çalışma temposu olarak kullanılmış; ve hatta sırf o sâyede, **Büyük Piramit** gibi bir muteşem eser de ortaya çıkarılmış... Yâni insanlar arasında ritmik rezonansın sağlanmasıyla, ortaya ne büyük bir enerji ve ferâset gücü çıktığı, daha o -kadîm- devirlerde bile biliniyormuş demek ki... Daha sonraları Türk'lerin,

savaşan insanlarda melekî rezonansı -dolayısıyla birliği ve dir(i)liği- sağladığı için, askerî bando (Mehter) kullanmaları da, aynı bilincin bir diğer tezâhürüdür aslında...Ama bu gün, biz de iyi anlıyoruz ki, ritmik rezonans hâlindeki insanlar içinden inisiyatörler, çok daha kolay -herkesin gönüllü desteğiyle- ayıklanırlar; ve de keşiflerini, mahâretlerini diğer insanlara rahatça anlatıp kabul ettirebilirler. Kaldı ki, ritmik zaman ölçüsü kabul edilip de, “ritm melekesi” sağlıklı olan insanlar, bu zaman birimine göre âyarlanmış “zaman-ölçer” âletini kullandıklarında, bir süre sonra bu “saat”lerle öyle bir rezonans hâline gireceklerdir ki, ondan sonra artık saate bakmadan da zamanı bilebileceklerdir. Kaldı ki bu “saat”ler, melekeleri muhtel olanların bile “ritm” duygusunu güçlendirecektir. Ve böylece de, hem yaratıcılığın hem de verimliliğin olağanüstü artmasıyla birlikte, ekonomik spekülasyonlara mahal (zaman ve zemin) kalmayacaktır... Yâni son tahlilde, sâdece zaman biriminin insânî (ritmik) ölçüğe çekilmesiyle bile, Kapitalizm'in zemîni ayaklar altından kayacak, ve de kaşalot (spekülâtör) kapitalistler, “eşekten düşmüş karpuz”a döneceklerdir; ki onun için de, gerçekten bir “mûcize” yaşanmış olacaktır... Kaldı ki, daha ileri aşamalarda, Kapitalizm'in belinin iyice kırılması ve spekülâtif kazançların “hiç” mesâbesine indirilmesi için, -yine- Sumer'lerin menhus kutsal sayılarına atfen tesbit edilmiş olan “7 günlük hafta” peryodu da, -iki günü yine tâtil kalacak şekilde- “5 günlük hafta” peryoduna çekilebilecektir... Spekülâtif kazançları olanaksız kılacak, yaratıcılığı ve verimliliği olağanüstü arttıracak, böyle bir -bilimsel- disiplin içinde, “nüfus kontrolü” meselesi de, objektif bir gereklilik olarak kendiliğinden gündeme gelecek ve münâsip bir şekilde uygulanacaktır. Ondandır ki, “Panteist Zon” kaosundan, bir defa daha, ama bu sefer Kaos'un, Kozmos'la olan ilişkisini düzene sokarak çıkmak için, herşeyden önce melekeleri güçlü insanların (inisiyatörlerin) öne çıkararak seçilmelerinin yolunu açmak, ve ondan da önce ritmik bir zaman birimine geçmek, hayâtî önemdeki meselelerdir. Yoksa, ilk uygarlıklardaki “kitlesel kastî işbölümü” düzenlerinin îcâbı olarak ortaya çıkmış bulunan “itaat kültü”nü, - işbölümünü gerektiren aşağı üretim kademelerini, akıllı araçlara devrettikten sonra da- hâlâ devam ettirmeye çalışmak, yaratıcılığı ve dolayısıyla insanlığın istikbâlini öldürmek anlamına gelecektir; ve gelmektedir... Onun için artık, Dünya'da ne kadar melekeleri güçlü -genç- insan varsa, onları ayıklayıp öne çıkartmamız, yani -bir bakıma- “insâniyet” cevherini lâyıkiyle rafine ederek işlememiz gerekmektedir. Veya başka bir deyişle, uygun olan her mahalde ve her zaman, peygamber -tandanslı insanların- çıkmasının yolunu açmalıyız... Ama bundan da önce -ve de hemen- ritmik ölçekteki bir zaman birimine göre âyarlanmış bir “saat” âletini îmâl edip yaygınlaştırmalıyız...

Ritmik Zaman Birimi “Kam” ve Yeni “Saat” Hakkında...

Yukarıdaki mülâhazalardan anlaşılacağı gibi, insanlığın fikrî ve fiilî tevhîdi için, herşeyden önce zaman biriminin (saniye'nin) ritmik ölçüğe çekilmesi gerekmektedir. Ve bu fikir, -tarihî bilincimize binâen- bizden çıktığı için de, yeni zaman birimine, “ritm” ustası Şâman'ların spesifik adına izâfeten “Kam” denilmesi, -bilim ahlâkının teamüllerine göre- bir “muktesep hak” olmaktadır... Ayrıca şanslı bir tesâdüf eseri olarak, 2010 yılında İstanbul'un, Dünya Kültürlerinin Başkenti olarak seçilmiş bulunması da, yeni zaman biriminin îlânına uygun, tarihî bir zemin sunmaktadır... Elbette, insanlığın evrensel çaptaki ortalama yaşam ritmine ulaşmak için, geniş katılımlı -bilimsel- bir çalışmaya ve zamana ihtiyaç vardır. Ki bu arada, özellikle kadîm Mısır'daki, günlük çalışmaları tahrik ve regüle eden “Kudüm Ritmi”nin ortaya çıkarılması da, apayrı bir öneme sâhiptir... Ama biz ilk adım olarak, insanların alışkanlıklarını fazla zorlamadan, mevcut “saat” üzerinde yapacağımız basit bir değişiklikle “ritmik zaman” çağına hemen giriş yaparsak, bu bile insanlık için büyük bir adım sayılmalıdır ve sayılacaktır. Çünkü bir defa, bu saat'i kullananlar, “zaman”ı hissetme yetilerinin ne kadar güçlendiğini anlayarak, bunu (bu hissi ve saat'i) yaygınlaştırmak için gönüllü olarak uğraşacaklardır... Onun için diyorum ki, herkes, ama özellikle de îcatlarla ve patent işleriyle uğraşan arkadaşlar, sözkonusu “ritmik saat”le ilgilendikleri taktirde, doğrudan benimle görüşebilirler; ve de bu âletin, matematiksel tasarımı hakkındaki fikrimi alabilirler...

MANİFESTO'NUN TEBELLÜR SÜRECİ...

Şâyet bir toplumun üst yönetimine, -insanlığın tarihî gelişimine uygun menfezler açacak- “inisiyatör” anlamında liderler gelemiyorsa (seçilemiyorsa), o toplumdaki “hukuk” kurumları da, “bilim” kurumları da

(yâni üniversiteler de), ister “despotik”, ister “demokratik” anlamda olsun, siyâsallaşmaya mahkûmdur... Nitekim ben, 1967 yılının sonbaharında, İst. Üniversitesi gibi köklü bir bilim kurumunda dahî, ve de matematik problemlerinin çözümüne bile, -seminer gibi- toplantılardaki katılımcıların oy çokluğu ile karar verildiği için, akademik çalışmalarına son verdim. Ki ondan sonra da, bütün üniversitelerimiz, en azından tabii bilimlerde -Cahit Arf'ın deyişle- ortaokul seviyesine indi... Akademik disiplinden ayrılıp da “serbest tefekkür” sahasına geçerken, -sözlerin, metaforların kaypak zemîninde- politikanın ve/veya politikacıların daha çok tasallutuna uğrayacağımı biliyordum tabii ki... Ama, daha 1965 baharında, **“insanla hayvan arasındaki kategorik (kesin, maddî) fark bilinmeden, insâniyet hakkında bilimsel (güvenilir) bir teori kurulamaz”** anlamındaki öngörü'ye veya hipotez'e de ulaşmış bulunuyordum. Onun içindir ki biz -Türki inisiyatif olarak- işin başından beri, “herşeyden önce insanla hayvan arasındaki maddî farkın belirlenmesi gerektiği...” şeklindeki “ihtirâzî kayıt”ımızı mahfûz tutmak sûretiyle, o zamanki “anti-kapitalist”liğin markası durumunda bulunan “sosyalizm” veya “komünizm” başlığı altında fikir yürüttük. Ama bununla birlikte, hiçbir zaman da, inisiyatorluk iddiasında bulunan -Sovyetler Birliği veya Çin gibi- güç odaklarının peşine takılmadık. Yâni bir bakıma biz, “anti-kapitalist” tavrın en keskin ifâdesi sayıldığı, ve ondan dolayı da, -Kapitalizm'le uzlaşmayan tarihî sosyal (ve ekonomik) düzenimize sâhip çıkmak anlamında- bize yakıştığı için “Komünizm” ifâdesini üzerimize almıştık; yoksa muğlâk bir teorinin şemsiyesi altında, bazı güç odaklarıyla, bir takım gizli niyetler doğrultusunda pazarlıklara girmek için değil... Hatta ipleri Sovyetler Birliği'nde olan bazı kukla adamların, “Komünizm” teriminin patentinin kendilerinde olduğu iddiasıyla bizi “ya angaje etmek, ya da karşı tarafa iteklemek” şeklindeki bir ikileme sokmaya kalkmaları üzerine de, **“legal'e çıkmak isteyen Türkiye Komünist Partisi”** gibi bir bağımsız tavrı takınarak gereken bedeli ödedik. Ama hiçbir zaman, metodolojik düşünce ve davranışlarımızı durdurmak (yâni âmiyâne deyişle “arâzî olmak”) gibi mâsumâne(!) bir şekilde de olsa, birilerinin idârî veya fikrî güdümünde bulunduğumuz intibânın -bile- hiç kimsede oluşmasına müsaade etmedik. **Zira bilenler bilirdi ki, -müstakil- bir “bilinç”in, her an çevresini gerçekleştirmesi ve/veya çevresindeki gerçekliği idrâk ve izâh etmesi/edebilmesi gerekirdi...** ABD, Sovyetler Birliği ve TC Devleti gibi, konjonktürel denge hâlinde bulunan siyâsî güç odakları bize, hiçbirine bağlı olmamanın, hatta bağlı görünmemenin bedelini ağır hapis cezalarıyla ödetirlerken, biz de hapishâneleri laboratuvar gibi kullanarak, insanla hayvan arasındaki maddî farkı, ve de Komünizm'in teorik çıkmazını keşfettik. Nitekim biz hapisten çıkınca da, bu keşfin pratikteki gereği, fazla gecikmeden gerçekleşti; ve de Sovyetler Birliği çöktü... Çünkü Komünizm, teori olarak içinde, **“hem hayvanlığı aşmaya çalışmak, hem de hayvanca yaşamaya hak vermek”** anlamında bir kısır çelişki (yâni antagonizma) taşıyordu. Ve ondan dolayı da, fikrî inisiyatifi kaybederek, “oy avcılığı”na dayanan “burjuva demokrasisi”ne geri dönmek zorunda kaldı -sorumlu-taraftarları... Ama biz, inisiyatifi kaybetmedik, ve de dikkatimizi “düşünce-davranış” etkileşiminin üzerinde yoğunlaştırmak sûretiyle, liderliğin anlamsızlaştırıldığı bir baskı (mahkûmiyet) ortamında, insanlığın lidersiz kalmaması -ve “genel”in, geleneksel fikirlerine mahkûm olmaması- için gereken “inisiyator seçim sistematigi”nin, bilimsel formülâsyonunu yaptık... Bu süreç içinde yanıma pek çok insan gelip gitti; ve de bir süre benimle berâber yürüyüp ya “alış-veriş(!)” yaptı, ya da -şöyle veya böyle- destek verdi. Ama bir yerde bâzıları, ya misyonunun bitmesiyle, ya da alıştığı bir kastî (zümresel, mesleksel) yaşam formuna mahkûm olarak sûretiyle yoldan düştü. Veya bir kısmı da, yoldan düştükten sonra, tekrar kalkıp geldi ve katıldı... Onun için hiç kimse, bu sürecin tamâmen dışında sayılmamalıdır aslında... Yâni bir kuşaktaki -aşağı yukarı- herkesin, uzaktan veya yakından, şöyle veya böyle bir katkısı olmuştur bu sürece... Ama fiilî ve/veya fikrî anlamdaki bir “inisiyatif” kullanımında, -belirli süreler dâhilinde- başı çeken tek bir adamın (inisiyatorün) bulunması da, kaçınılmaz bir gerekliliktir tabii ki... Bütün bu mülâhazalara binâen, yaklaşık 45 yıl uzunluğundaki bir süreç dâhilinde tebellür etmiş emsalsiz bir -bilimsel- çalışmanın mahsûlü olan bu MANİFESTO'yu herkesin benimseyeceğini umuyor ve bekliyorum... Çünkü, muayyen seviyedeki bir “bilimsel bilgi”yle mücehhez olarak başlangıç yapıp da, aklî ve bedenî melekelerinin sağlıklı olması dolayısıyla, bazı güç merkezlerine sığınma veya “yüz kızartıcı” davranışlara sürüklenme gibi durumlara düşmeyen herkesin, aynı süreç dâhilinde benim gibi davranışlar gösterip aynı düşünceleri üreteceğinden eminim... Yeter ki insanlar beni, “ödüllendirme-cezalandırma” esâsına dayalı bir “tarihî klişe” örgüt kurmadığım -hatta kurmaya tevessül dahî etmediğim- için yanlış anlamasın. Ve onun için de, bu tip örgütlerin aslında, “tanrı-kral”lar devrinden beri devletlere ve devletlülere has “çoban örgütlemeleri”nden (veya “hayvânî güdüm örgütlemeleri”nden) oldukları, ve dolayısıyla de, herhangi biri tarafından kurulduklarında, liderlerini ya devletlü, ya da kriminal (terörist veya mafyöz şef) yaptıkları, yâni -genellikle ve büyük çapta- toplumsal dönüşümlere hizmet etmedikleri, daima hatırlansın. Ve bunun sebebi olarak da, cezaları müeyyidelendiren bütün kânun ve “racon”ların aslında,

“geleneksel ahlâk” baz(lar)ından çıkarılmak, ve dolayısıyla temelde, “tabular-içgüdüsel ihtiyaçlar” çelişmesini ihtiva etmekle, her türlü kurnazlığın tasallutuna açık oldukları, ve onun için de, -her mevkiin üstünde- bir “meşrû zorbalık” mercii (devlet, önderlik vs. gibi..) ile birlikte var olabilecekleri, ve son tahlilde de, her zorbalığın, daha şümûllü ve meşru bir zorbalık tarafından -bir şekilde- ircâ veya imhâ edileceği unutulmasın... Ve dolayısıyla de, “finans kapital” merkezleri hesâbına çalışan sosyoloji mühendislerine, insânî inisiyatiflerin (ve inisiyatörlerin) yolunun kesilmesi sûretiyle, ileriye doğru akma (gelişme) imkânından mahrum bırakılan kitlelerin, -kültürel farklılıklarının diken gibi batması hasebiyle- birbirlerini yemelerini, ve de gittikçe birbirlerinden ayrışarak “Global Finans Kapital”e yem olmalarını sağlayacak plânlar yapmalarına fırsat verilmesin... **Son olarak, “ritmik saat” projesinin, -aynı zamanda- bütün politik çalkantıların üzerindeki “bilimsel plâtfom”a, insâniyet nâmına çekilmiş bir özgürlük bayrağı olacağı da, iyi anlaşılın!...**

Ali Ergin Güran: 11/12/09